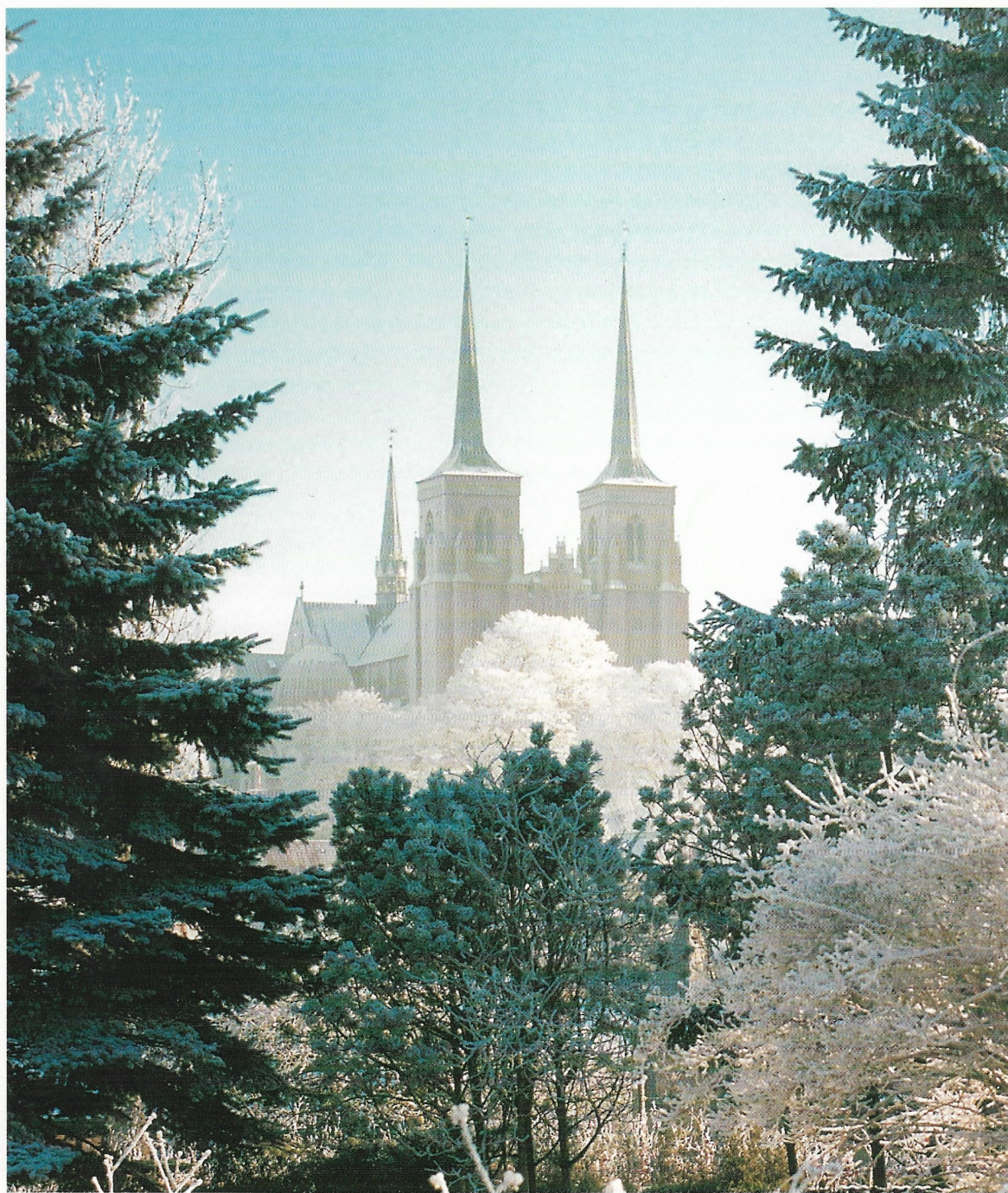
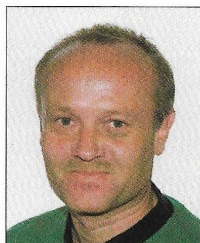

Jul i Roskilde

Årgang 1997

Parløb mod Prindsens genrejsning

PAULI ANDERSEN

"Den stakkels ælling blev jaget af dem alle sammen, selv hans søskende var så onde imod ham, og de sagde altid: Bare katten ville taget dig, dit fæle spektakel. Og moderen sagde: Gid du bare var langt borte. Og ænderne bed ham, og hønsene huggede ham, og pigen, som skulle give dyrene æde, sparkede til ham med foden.

Men en dag kom et par vildgæs forbi og sagde: Hør kammerat, du er så styg, at vi godt kan lide dig."

Ællingen i H.C. Andersens eventyr var grim som kun et dyr kan være, der ikke får kærlighed. Så grim som et misrøgtet provinshotel i en by, der har tabt interessen for dets eksistens. Måske præcis så forpjuket, som hotel Prindsen i Roskilde var det i 80'erne.

For så styg var skæbnen mod det gamle borgerlige natlogi, at byen næsten ikke længere bekymrede sig om det. Prindsen, der var blevet til på diktat fra en konge, nemlig Christian V, indgik ikke i kommunale planer endsige i pengestærke investorers fantasier om nye indsatsområder.

Men så en dag kom to vildgæs forbi.

De så at Prindsen var grim. Og netop derfor kastede de deres kærlighed på det. Ubela-stede med de fordomme, lokale pengemænd og beslutningstagere var udstyret med, kom de udefra med nye øjne, vilde ideer og dyre drømme om at finde ind til skønheden i Algades udyr.

De vilde mænd med de flyvske ideer om Prindsens genrejsning var københavneren Martin Bank og den jysk, norske Ole Andersen. Som moderne versioner af Mads Skjern så de ikke alene mulighederne, hvor de lokale kun så begrænsninger. De tog også et opgør med den provinsielle ånd i Roskilde, en ånd som i starten ydede de to tilrejsende mere modstand end støtte i deres kamp for at give Algades hvide svane vinger.

De to mænds betingelser for at gøre karriere i den by, hvor Lise Nørgaard har hentet inspiration til TV-serien Matador var ikke gode. At være fra Rungsted som Martin Bank eller at være jyde, der har gjort karriere i Norge er ikke de bedste geografiske generalieblade at have i lommen i en by, hvor københavnere anses for blærerøve og nordmænd i bedste Gustav Wied ånd er noget afholdsforeninger har skabt.

Dertil kommer, at alle advarede dem mod deres forehavende og at de allerstørste advarsler oprindelig kom fra den en af de to, nemlig Ole Andersen. Han lagde ikke skjul på sin dybe forundring, da Martin Bank fortalte, at nu gik han altså i gang med at drive hotel i Roskilde.

Den røde løber

At det overhovedet blev det umage par med de mage ambitioner, som kom til Roskilde fra topstillinger i udlandet, skyldes en rød løber i Oslo. Årstallet var 1976.

Den norske hovedstad var på den anden ende. Dronning Elisabeth skulle besøge byen på et tidspunkt hvor frygten for, hvad IRA kunne finde på af aktioner vendt med Storbritannien, var stor. Opgaven med at varetage sikkerheden i forbindelse med dron-

ningens besøg var derfor blevet overdraget den engelske ambassade i Oslo. Hovedansvaret for opgaven fik Ole Andersen, der dengang var ansat på ambassaden.

"Kort før dronningen skulle ankomme, opdagede jeg, at vi ikke havde en rød løber på ambassaden. Jeg ringede til receptionschefen på Hotel Skandinavia og spurgte om han kunne hjælpe mig. Han hed Martin Bank og var fræk som en slagterhund.

Han sagde til mig, at jeg godt kunne låne det røde tæppe, men at det var beskidt og at han skulle have det tilbage i ren stand. Så jeg måtte vaske det to gange. Både før og efter at dronning Elisabeth havde gået på det," husker Ole Andersen.

"Jeg tror, jeg var den første som havde held til at tage fusen på Ole," siger Martin Bank om episoden, hvor de to ambitiøse erhvervsfolk for første gang krydsede klinger. Det blev ikke sidste gang.

Den røde løber banede vejen for et venskab, der har ført til flere gensidige forsøg på at trække tæppet væk under modparten, når det gjaldt spil og sport. De to mænds fælles lidenskab for konkurrence kan få backgammon brætter til at flyve ud af åbne vinduer og squashbolde til at flyde rundt i svedige haller.

Jo tættere kampen er, jo mere gløder temperamenterne. Jo sværere, det er at vinde, jo

Dronning Elisabeth II overrækker 1976 i Oslo erindringsmedalje til Ole Andersen.

sjovere. Jo vanskeligere opgaven er, jo mere spændende. Måske er det dybets set derfor, de to kamphaner på sportsarenaen forenede sig i et parløb for at vinde den umulige kamp om at genrejse Prindsen som et hotel, Roskilde kunne være stolt af.

Internationale løbebaner

De første mange år efter, at Martin Bank havde reddet dronningens gang ind i ambassaden og dermed en kongelig orden til Ole Andersen, var der dog ikke meget som tydede på, at de to mænds veje skulle mødes i en fælles erhvervmæssig indsats i Roskilde. Begge foretrak karrierer i store internationale hotelorganisationer.

Ole Andersen blev direktør for SAS-hotellet i Oslo. Herfra blev han headhuntet til at lede Hotel D'Angleterre i en turbulent periode for det prestigøse københavnske hotel. "Jeg følte mig slet ikke tiltrukket af tilbudet om at lede D'Angleterre. Faktisk havde jeg slet ikke tanker for Danmark. Der var for meget dovenskab og for meget øldrikkeri. Men jeg lod mig overtale og i dag kan jeg sige, at det var mit livs største fejltagelse. Jeg måtte slås med bestyrelsens fastlåste holdninger om at beskytte bestemte ledere på hotellet, uden at jeg dengang kunne gennemskue de ulogiske motiver. Derfor endte samarbejdet og jeg blev i stedet udset til at bygge og drive Oslo Plaza med 700 værelser og kongresfaciliteter til flere tusinde," fortæller Ole Andersen.

Siden førte hans karriere til en stilling som direktør for SAS Service Partner i Saudi Arabien og et job på Hilton kædens hovedsæde i Los Angeles.

Martin Bank var både jobmæssigt og geografisk ligeså langt som Ole Andersen fra at være kandidat til tjansen som redningsmand for at dansk provinshotel i overlevelseshkamp. Karrieren i Oslo som receptionschef og leverandør af løbere til det forenede kongedømme blev efterfulgt af en stilling som chef for receptionen på hotel The Carlton i Johannesburg.

Men efter to år i Sydafrika var han blevet mæt af arbejdet i store organisationer. I kufferten med til Danmark havde han en portion uvished og en længe næret drøm om, at etablere sit eget. En drøm om at gøre sig fri for det anonyme i tilværelsen som ansat for i stedet at sætte al sin erfaring og viden ind på at bygge noget op fra starten.

Så skidt, at det var godt

Og så var det, at hans vej førte til Prindsen i Roskilde. Her så han, at alt var skidt og at det derfor var så godt, som det overhovedet

kunne være. For udfordringen kunne ikke være større. Prindsen lå billedlig talt i grus. Her var noget at bygge op fra grunden. Og det bedste var næsten, at alle advarede ham om at gå i gang med opgaven. Ikke mindst hans gode ven Ole Andersen.

"Allerede da jeg sammen med et par stykker mere gik ind i en forpagtning af hotellet i 1983, fik jeg den salut med på vejen fra Ole, at det var dog det dumme jeg nogensinde havde gjort. Og det blev ikke bedre, da jeg i 1987 købte hotellet af Den Danske Bank med henblik på at drive det selv.

"Jeg hylede og skreg. Og forstod ikke et suk af, hvad Martin ville. Jeg anså ham for at være en kapacitet med en strålende international karriere i hotelbranchen foran sig. Men Martin var tilsyneladende urokkelig og så sagde jeg til ham: Så gør det da, din idiot," fortæller Ole Andersen.

Martin Bank forklarer sin beslutning som et resultat af flere forhold.

"Jeg var ved at køre træet af arbejdet på store hoteller. Blev også en smule rodløs og rejste derfor hjem fra Sydafrika uden at vide, hvad jeg egentlig ville. Men via bekendte blev jeg opmærksom på Prindsen i Roskilde. Muligheden for selv at skabe noget lå åben. Og min sportsånd gav mig pondus til at gå i gang med opgaven. Jeg var fast besluttet på at levere hårdt arbejde for at realisere drømmen.

Men jeg havde ikke drømt om, at det var så vanskeligt, som det skulle vise sig at være. Og havde nogen fortalt mig dengang i 1983, at det ville tage 14 år, før hotellet kunne rejse sig af asken som en fugl fønix, så var jeg nok løbet skrigende bort, inden jeg nogensinde havde investeret den første krone i projektet," siger Martin Bank.

Håbløst parløb

Når ingen satte årstal på, hvornår Prindsen igen kunne skinne i Algade, skyldtes det formentlig, at ingen troede på, at det var en opgave, som kunne løses. I hvert fald tog advarslerne kun til, da det i 1993 lykkedes for Martin Bank at få sin super-skeptiske ven, Ole Andersen til at vende på en tallerken, for at gå ind i et partnerskab for Prindsens renæssance.

"Vi havde en gammel drøm om på et tidspunkt at gøre noget sammen. Men drømmen fulgtes med frygten for, at det skulle koste venskabet. Det kunne let blive tilfældet, hvis vores bestræbelser på at realisere drømmen skulle køre skævt. Og den frygt fik kun næring, når vi talte med andre om ideen.

Een ting var, at jeg gave mig i kast med forsøget på at drive et nedslidt hotel. Men at gøre forsøget sammen med en af mine bedste venner, det var helt håbløst, fik jeg at vide. Alle vi fortalte om projektet anså os åbenlyst for at være rablende idioter.

Når det gik alligevel skyldes det, at vi selv var meget opmærksomme på faren ved parløbet. Vi gjorde derfor et stort nummer ud af, at definere vores respektive roller meget præcist," siger Martin Bank.

"Vi arbejdede meget bevidst med, at udnytte vores stærke sider positivt. Vores nære venskab betød også, at vi kunne være hudløst ærlige overfor hinanden i diskussioner om, hvordan problemer skulle løses. Vi undgik de høflighedshensyn, man ofte tager til andre mennesker. Derfor lykkedes det at føre en sund dialog, som har givet resultater, der gavnede virksomheden," siger Martin Bank. Ole Andersen siger, at hans og Martins konkurrence-mentalitet og lidenskabelige

I midten af 1999 vil Kulturhuset gå tilbage hotellet hvor Nationalmuseet vil forestå en totalrenovation af den unikke sal.

Hotel Prindsen anno 1997.

sportsinteresse, blev trukket fra sportsarenaerne med ind på banen for virksomhedsdrift.

“Men i modsætning til det, der var tilfældet ved backgammon brættet eller på squash-banen, bliver kræfterne ikke brugt imod hinanden. Tværtimod er det lykkedes for os at lægge vores vindermentaliteter sammen til gavn for det fælles mål at gøre Prindsen til en god forretning.

Martin har bidraget med sin stærke analytiske evne og sin økonomiske indsigt, mens jeg er god til at lægge en strategi og til målrettet at forfølge den. Samtidig er jeg meget lidt konfliktsky og derfor i stand til at bryde med vante forestillinger om, hvordan man driver hotel og specielt hvordan man gør det i en by som Roskilde, hvor jeg mødte nogle meget fastlåste forestillinger i den kommunale forvaltning og hos beslutningstagere i byråd og erhvervsliv,” siger Ole Andersen.

Når han overhovedet kastede sig ud i en opgave, han så inderligt havde advaret sin ven om at involvere sig i, skyldtes det nok mere end noget andet hans åbenlyse ærgerrighed. Selve paradokset i opgaven pirrede. Den var så håbløs, at den var spændende.

Ånden fra Algade

“Jeg sagde til mig selv, at hvis du kan klare det her, så er du eders man’me god, Ole.” Problemet var bare, at det var der netop ingen andre end ham selv, som sagde.

Ingen drømte om at give medvind til denne selvsikre tilrejsende, som dukkede op i 1993 og så frejdigt sagde, at vel var ællingen grim, men ikke så grim, at den ikke kunne blive en hvid svane.

Jyden med den norske karriere mødte ingen opbakning. I stedet stødte han panden imod et svagt lysende gespenst, som huserede så stædigt i byens gader og stræder. Den luftige herre hed Roskilde-ånden og er det spøgelse, forfatteren Lise Nørgaard så bidende gav kød og blod i Matador. Den provinsielle gestalt kastede sig grådigt over den nytillkomne. Han skulle vel ikke komme anstigende.

“Jeg mødte en ekstrem selvgodhed i byen. Al udvikling var farlig. Gud nåde og trøste den, der skulle komme og foreslå forandringer i byens vante gang.

Kommunen regnede ikke med os. Prindsen indgik ikke i nogen form for kommunale planer. Vi blev mødt med dyb skepsis og følte os som fremmedelementer i byen.

Det har heldigvis ændret sig. I dag er vi respekterede og nu har vi en sund og fornuftig dialog med kommunen,” siger Ole Andersen.

Møbelsamler og fejemand

De to ambitiøse hotelfolk med den djævelske tro på egen formåen tog i bogstaveligste forstand fat på genrejsnings-projektet fra grunden. Allerede før Ole Andersen involverede sig fast i projektet, fik han en forsmag på, hvad der ventede de to.

“Martin ringede i 1987 til mig i Norge og spurgte, om jeg ikke lige havde lidt ferie, jeg kunne bruge i Roskilde. Ferien varede en uge. Den bestod i at skruer møbler sammen 24 timer i døgnet. Martin havde købt et lastvognstog fuld af usamlede møbeldele til hotellets værelser,” husker Ole Andersen.

Da han seks år senere var blevet daglig leder af hotellet, lå arbejdsopgaverne temmelig fjernt fra dem, han arbejdede med i tilsvarende stillinger på Plaza i Oslo og D’Angleterre i København. I starten var der end ikke penge på budgettet til at han kunne få noget så luksuriøst som løn.

“Der var virkelig tale om, at arbejde sig op fra bunden. Manglede der folk i natreceptionen, tog jeg tjansen der. Og jeg foretog også reparationer og fejede sne foran indgangen,” fortæller Ole Andersen.

Femårsplan på tre år

Han fik dog også tid til sit egentlige job med at genetablere Prindsen i samarbejde med Martin Bank. Midlet var en femårsplan:

- Oprydning på og omkring Hotel Prindsen
- Ombygning og istandsættelse

Alle hotellets medarbejdere fotograferet foran indgangspartiet 1997.

- Markedsføring, som kunne genskabe kundernes tillid til hotellet
- Ansættelse af motiveret personale.
- Samling af bar, restaurant og kultursal under Hotel Prindsen
- Etablering af selskabslokaler og kursuscenter
- Genskabelse af sund driftsøkonomi.

Gennem en kombination af hårdt arbejde og begyndende medvind for hotelbranchen som helhed, lykkedes det i store træk at gennemføre planen allerede i løbet af tre-fire år. "I 1993 var i gennemsnit 51 procent af sengene optaget. Siden har vi forøget belægningsprocenten til godt 70, hvor 55 procent regnes for at være en god drift. Og i dag står vi faktisk med det positive problem, at vi må sige nej til kunder," siger Ole Andersen. Missionen lykkedes. Tilbage står i princippet kun den tomhed, som opnåede mål efterlader. Hvis det da ikke lige var fordi, de to vildgæs har masser af nye planer med Al-gades hvide svane.

Anerkendelsen

Hotelmadatorerne, der kom tilrejsende, vil udvide værelseskapaciteten med 50 procent ved at bygge en ny fløj i hullet mellem Prindsens bygning i Sct. Ols Gade og butikken Centrum Dyrehandel.

Derudover vil Bank og Andersen overtage Kulturhuset, når lejemålet med Roskilde Kommune udløber i 1999. Som udgangspunkt for en renovering af salen, har nationalmuseet udarbejdet et forslag, der skal føre salen tilbage til sit oprindelige udseende.

De to hotelværter ser lyst på mulighederne for at realisere de nye mål, for vinden er vendt i byen, der modtog de udenbys med så

megen skepsis. Derfor tror de på politisk opbakning til udvidelsesplanerne.

Anerkendelsen har de allerede fået i helt bogstavelig form. Roskilde kommune har præmieret den udvendige renovering af bygningen og den 3. november fik Prindsen, som det første hotel i Danmark en stor erhvervspris.

En bredt sammensat komite af organisationer i Roskilde tildelte Prindsen erhvervsprisen fra Unibank. Oveni kom en cadeau fra hotelbranchens egne rækker. Brancheforeningen Horesta har tildelt hotellet fire af fem mulige stjerner.

At overgå forventningen

Det sidste var dog for meget af det gode for Ole Andersen og Martin Bank.

"Jeg gik op på værelserne og fjernede nogle bøjler, så vi kunne komme ned på tre stjerner. Hemmeligheden ved hoteldrift er nemlig at give gæsterne mere end de forventer. Derfor er det bedre at være et godt trestjernet hotel end et firestjernet hotel, der måske skuffer nogle forventninger hos gæsterne", siger Ole Andersen.

Set i lyset af den filosofi, kan man roligt sige, at Martin Bank og Ole Andersen har haft succes. Ingen forventede nemlig ret meget andet af dem end fiasko, da de vovede sig ud i den dødsdømte redningsaktion i 1993.

I haven kom der nogle små børn, de kastede brød og korn ud i vandet, og den mindste råbte: "Der er en ny." Og de andre børn jublede med: "Ja, der er kommet en ny. Og de klappede i hænderne og dansede rundt. "Den nye er den smukkeste. Så ung og dejlig." Og de gamle svaner nejede for den.

Da følte den sig ganske undselig og stak hovedet om bag vingerne, den vidste ikke selv

hvad. Den var alt for lykkelig, men slet ikke stolt, thi et godt hjerte bliver aldrig stolt.

Den tænkte på, hvor den havde været forfulgt og forhånet og hørte nu alle sige, at den var den dejligste af alle fugle. Og syrenerne bøjede sig med grenene lige ned i vandet til den, og solen skinnede så varmt og så godt. Da bruste dens fjer, dens slanke hals hævede sig, og af hjertet jublede den:

"Så megen lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme ælling."

Bank og Andersens meritter

Selvom Martin Bank og Ole Andersen har brugt mange kræfter på at restaurere såvel bygninger som økonomi på Prindsen, har de også haft overskud til flere andre aktiviteter.

Indmeldelse 1994 i den internationale hotelkæde Best Western, der i 1996 blev kåret som årets hotelkæde i Danmark. Ole Andersen beklæder flere tillidsposter i Best Western, Danmark, bl.a. som formand for miljøudvalget til 1997 og derefter i markedsføringskomitéen.

Opfindere af og initiativtagere til et samarbejde mellem de danske Best Western hoteller og Verdensnaturfonden (WWF) om miljørigtig hoteldrift. Aftalen forpligter bl.a. hotellerne til at skære 25 procent af energiforbrug inden udgangen af 1998.

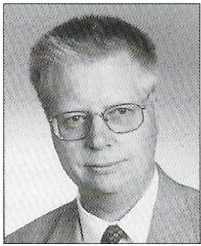
Til gengæld modtager WWF en krone pr. overnatning. Aftalen har foreløbig indbragt organisationen 600.000 kroner. Og hotellerne er godt på vej mod at opfylde de miljømæssige mål.

Hotellets 300 års jubilæum blev i 1995 fejret med museumsudstilling om hotellets historie og med en gigantfest på hotellet.

Martin Bank og Ole Andersen etablerer i 1993 konsulentfirmaet Bank og Andersen Rådgivning. Formålet er at rådgive ejere af hoteller i Danmark. Ole Andersen involverer sig i den lokale turistpolitik og er nu medlem af Roskildeegnens turistråds bestyrelse samt Roskilde amts turistråds bestyrelse.

Makkerparret Martin Bank og Ole Andersen 1997

Årets "Erhvervspris"

OLE WAHRÉN

På Unibank, Roskildes foranledning vælger en bredt sammensat priskomité "Årets Erhvervspris-modtager". I år var der indstillet 16 virksomheder indenfor produktion, transport, uddannelse, detailhandel, rådgivning, håndværk og turisme. Valget faldt på Hotel Prindsen, som er omtalt andetsteds her i hæftet. Unibank har uddelt prisen hvert år siden 1983, og der er hver gang meget kvalificerede emner at vælge mellem.

Det er formålet med "Erhvervsprisen" at styrke den erhvervsmæssige udvikling i området. Med prisen og den omtale der følger i kølvandet, ønsker Unibank at sætte focus på virksomheder, der gennem en sund udvikling skaber nye arbejdspladser, ny omsætning og goodwill til området.

Pristildelingen er blevet en god tradition for Roskilde-området, hvor lokale erhvervsledere hvert år møder talstærkt op. Dels for at lytte til et spændende indlæg og en festlig prisoverrækkelse og dels for under hyggelige former, at få lejlighed til at møde nye mennesker fra forretningslivet ved den efterfølgende middag.

Tidligere prismodtagere har fremhævet betydningen af det skulderklap Erhvervsprisen er et bevis på. Kunstværket, der følger med prisen, medvirker også til en længerevarende opmærksomhed, når kunder og forretningsforbindelser stiller spørgsmål om Erhvervsprisen.

Stoltheden gælder såvel ledelse som medarbejdere, der med et slag bliver kendt og markedsført - såvel lokalt - som på landsplan.

Fra Venstre ses: Unibanks Erhvervschef Bent Andersen, direktør Ole Andersen, hotelejer Martin Bank og kokelev Peter Ulstrup alle tre Hotel Prindsen, aktionærrådsformand Holger Hasle Nielsen og områdedirektør Carsten Reves begge Unibank.

Auditoriet

Erhvervsprisen blev overrakt på Roskilde Universitetscenter i auditoriet som var fyldt til bristepunktet med knapt 300 lokale erhvervsledere. Som prismodtager var Hotel Prindsen repræsenteret med 15 medarbejdere bænket på forreste række. Hotelejer Martin Bank og direktør Ole Andersen fik ordet efter prisoverrækkelsen, hvor de erkendte at hotellet aldrig er bedre end en dårlig medarbejder på den dårlige dag! Erhvervsprisen er i denne sammenhæng af største betydning for

sammenholdet på Hotel Prindsen, som med tilknytning til hotelkæden Best Western er med til at markedsføre Roskilde over hele verden. Det vakte munterhed, at hotellet kunne genkende mange af de tilstedeværende erhvervsledere som hotellets stamgæster!

Merete Hertz

Ifølge erhvervsprisens fundats skal kunstværket være fremstillet af en lokal kunstner. Det er en spændende udfordring for Unibank, at finde frem til en lokal kunstner, og i år faldt valget på kunstneren Merete Hertz, Lejre. Kunstneren kalder billedet "Egget", og hun arbejder fortrinsvis i acrylfarver, men forstår ligeledes at udtrykke sig med oliekrudt og lette stregtegninger.

Priskomiteen er bredt sammensat:

Direktør, Torben Hansen, fm.f. DA i Roskilde. Formand for LO-sektionen i Roskilde, John Jensen. Gardinhandler Lars Magnild fm.f. Roskilde Detail. Rektor Henrik Toft, Roskilde Universitetscenter. Erhvervsudviklingschef Kim Valbum, Roskilde Erhvervsudviklingsråd. Sekretariatschef Holger Hasle Nielsen, fm.f. aktionærrådet.

Hotelejer Martin Bank og Ole Andersen fik ordet efter prisoverrækkelsen, hvor de erkendte at hotellet aldrig er bedre end en dårlig medarbejder på den dårlige dag!